

og mellemstore Havne paadrog sig en overordentlig stor Gæld gennem de store Arbejder, de satte i Gang. De blev animeret dertil af Regeringen, ikke alene i al Almindelighed ved Skrivelser, men ogsaa derved, at Regeringen stillede store Rentegodtgørelser i Udsigt, som skulde strække sig over de første 8 Aar, saaledes at man dog i alle Tilfælde kunde komme igennem i denne Periode, hvorefter man mente, at den økonomisk stærkt trængte Tid vilde være forbi. Derfor gik altsaa Havnene i Gang med store Arbejder, men med den 5-aarige Periode, som vi nu er inde i, vil Rentegodtgørelserne for alle disse Laan være forsvundet, saaledes at man kommer til at ligge med de store Renteydelser samtidig med de store Afdrag, og det vilde da være ganske urimeligt i en saadan Periode at gaa med til en Nedsættelse af Havnetaksterne. Thi hvad vil det betyde? Naar man nu i Almindelighed taler om de dyre Livsforhold, vi er inde under, og bl. a. taler stærkt om de store Skatter, som Erhvervslivet er tynget af, hvad vil det saa betyde, hvis Havnene ikke er i Stand til at klare sig økonomisk med de Indtægter, de har? Ja, det vil betyde, at saa kommer Kommunernes Skatteydere til gennem en højere Skat til Kommunen at betale det Beløb, der mangler i, at Havnenes Økonomi kan gaa rundt. Altsaa, man vil ikke lette Erhvervslivet i al Almindelighed ved det, som det ærede Medlem Hr. Drachmann foreslaar, naar han vil have Havnetaksterne sat ned. Det vil kun betyde, at den almindelige Skatteprocent i Havnebyerne vil blive forhøjet, og at der ad den Vej vil blive lagt yderligere Byrder paa Kommunernes Beboere i Stedet for, at Byrderne nu ligger, hvor de rettelig bør ligge: paa de Skibe og de Varer, som kommer til Havnene. Jeg tænker, at det ærede Medlem vil være tilfreds med denne Forklaring, saaledes at man indenfor Industriraadet fremtidig vil lade Spørgsmaalet om Havnetaksterne gaa ud, i hvert Fald i den 5-aarige Periode, vi nu er inde i.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Jensen (Brøby), der ligesom det ærede Medlem Hr. Pinstrup har været stærkt inde paa, at Landbruget holdt sig ganske neutralt under Arbejdskonflikten. Dette maa bero paa en forkert Opfattelse hos de paa-gældende Medlemmer af Ordet „neutral“. Ved Neutralitet forstaa man jo i Almindelighed, at man holder sig ganske udenfor, ikke paa nogen Maade tager Parti eller deltager i en Strid, som maatte være oppe,

hvad enten nu Striden drejer sig om det ene eller det andet. Hvis man indenfor Landbruget havde villet holde sig neutral, saa havde man ikke stillet sig solidarisk med Arbejdsgiverforeningen og med Dansk Dampskibsrederiforening ved at erklære, at man ikke vilde sende Flæsk eller andre Landbrugsprodukter til England med andre Baade end dem, som Dampskibsrederiforeningen havde, og som man hidtil havde benyttet. Saa vilde man have sagt, ganske selvfølgelig: Der er Krig i Landet, og under Krigen maa vi bøje os for de Vilkaar, som Krigen byder os, og naar Krigen er af en saadan Natur, at den forbyder os at sende vore Varer til England med de Skibe, som er inddraget i Krigen — fordi Skibsorganisationerne var Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen —, saa maa vi søge at hjælpe os med andre Skibe, som ikke er i nogen som helst Konflikt. Dampskibsrederiforeningen vilde saa udmærket godt kunne forstaa, at nogen saadant maatte finde Sted. Thi for Landbruget gjaldt det i første Række om at faa sendt sine Produkter til England, alt andet maatte for Landbruget ligge i anden Række, og Dampskibsrederiforeningen kunde være ganske sikker paa, at naar Konflikten var endt, vilde det gamle Forhold mellem Landbruget og Foreningen blive genoprettet, saaledes som den Slags Ting for øvrigt trækker sig i Lave efter en Arbejdskonflikt. Men det vilde altsaa Landbrugets Femmandsudvalg ikke gaa med til. Man hævdede, at man vilde staa solidarisk med Dampskibsrederiforeningen, og blev saaledes Part i den Strid, der var gaaende. Hvis man havde villet holde sig neutral i Striden, saa havde man ikke gjort dette, thi man vidste, at det, der vilde ske under denne Konflikt, hvis man fastholdt dette Standpunkt, maatte blive, at Landbruget selv maatte sørge for at inklade sine Varer i Dampskibsrederiforeningens Skibe med den Arbejdskraft, der kunde skaffes frem, og det havde Arbejdskraften ved Haanden — meddelte Femmandsudvalget Offentligheden. Og det er det næste Skridt paa den uneutrale Bane, thi naar man griber ind i Striden paa en saadan Maade, at man for det første stiller sig solidarisk med Rederne og dernæst siger: Vi stiller os kontra Arbejderne, thi vi ved jo, at de vil ikke inklade Gods i Dampskibsrederiforeningens Skibe, og derfor maa vi benytte en Arbejdskraft, som Arbejderne under de givne Forhold betragter som deres absolutte Modstandere, som deres selvskrevne Fjender, Folk, som de vil se paa med Uvillie og Ubehag og